

20.2 RAPPORT BEGINSELS EN RIGLYNE VIR DAE VAN VEROOTMOEDIGING [KO, ART 66] (Artt 82, 191)

- A. Die ondervoorsitter, ds SD Snyman, neem die voorsitterstoel in.
- B. Dr CJ Smit lewer die Rapport.
- C. **Besluit:** Die Rapport word verwys na die Kommissie vir Kerksake: Histories en Kerkregtelik.
- D. Dr WC Opperman rapporteer namens die Kommissie vir Kerksake: Histories en Kerkregtelik.

E. RAPPORT

1. Opdrag

Handelinge Algemene Sinode 1988:40-46.

Besluit: Kennis geneem.

2. 'n Raamwerk van prinsipiële oorwegings

2.1 *Skrifgronde vir die bepaling van 'n dag van verootmoediging*

2.1.1 Uitgangspunt : Algemene Skrifgronde

2.1.1.1 *Liefde en gehoorsaamheid*

Dwarsdeur die Skrif word die koninkryksverhouding wat God met sy volk onderhou, veronderstel. In die lig van die betekenis van die dekalog, waarin die erkenning van God se koningskap saamtrek, vereis hierdie verhouding 'n gesindheid van liefde vir en gehoorsaamheid aan Hom (Matt 22:37-40).

2.1.1.2 *Solidariteit in skuld*

Die sonde versteur die eis tot liefde en gehoorsaamheid radikaal. Sonder uitsondering sondig almal, daarom is bepaalde sonde dikwels nie slegs tot die aktiewe sondaar beperk nie. Sonde dra merendeels ook 'n gemeenskapskarakter wat solidariteit in skuld voor God meebring (Rom 3:9-20; DLR I, 1).

2.1.1.3 *Gemeenskaplike beproewing*

Die gesin, die kerk, en die hele gemeenskap kan onder die sonde wat in een van dié verbande voorkom, en gevolglik onder die beproewende hand van die Here, ly (vgl Lev 4:3; 16:16, 22; 1 Kor 12:21-26).

2.1.1.4 *Gesamentlike verootmoediging*

Gelowiges wat in een of ander verband met mekaar saam ly onder die gevolge van die sonde, en derhalwe onder die beproewende hand van die Here daartoe gedring word, het die verantwoordelikheid om hulle saam voor God te verootmoedig (Lev 16).

2.1.2 Oorsig oor Ou Testamentiese gegewens ten opsigte van verootmoedigingsdae

2.1.2.1 *Buitengewone vasdae*

Vir gesamentlike verootmoediging is daar 'n voorbeeld van 'n gereelde, vasgestelde vasdag : Levitikus 16:29-31. Daar is egter ook voorbeelde van buitengewone vasdae : Rigters 20:26; 1 Samuel 7:6; 1 Konings 21:9; Jeremia 36:6, 9; Jona 3:5-10; 2 Kronieke 20:3-30; Joël 1:14 en 2:12-17.

2.1.2.2 *'n Vastyd*

Die Hebreeuse woord *tsom* beteken 'n vastyd, en nie soseer 'n vasdag nie (vgl Koehler-Baumgartner, Lexicon in Veteris Testamenti Libros, 1953:798).

2.1.2.3 *Betekenis van vastye*

Vastye beklemtoon nie die Ou Testamentiese rusgedagte van die sabbat nie, maar die van verootmoediging en gebed (Joël 1 en 2).

2.1.2.4 *Vas as uiterlike teken van verootmoediging*

Vas is die uiterlike teken van verootmoediging voor God, skuldbelydenis, neerbuiging voor Hom en onderwerping aan sy wil (vgl Joël 2:15 in konteks; Theol Wörterbuch zum NT, IV:928; Calvin, IV,12, xv en xvii).

2.1.2.5 *Omstandighede wat algemene verootmoediging noodsaaklik maak*

Vastye is in die Ou Testament uitgeroep in tye van onheil en benoudheid:

As U 'n ramp oor ons bring, of 'n oorlog om ons te straf, of pes, of hongersnood, sal

ons voor hierdie tempel kom staan, voor U ... en ons sal na U om hulp roep uit ons nood. Hoor dan en help ons! (2 Kron 20:9).

[Die formulering van artikel 66 van die Dordtse Kerkorde van 1618/19 kom in 'n groot mate met die genoemde Skrifteks ooreen : *In tijden van Oorloghe, Pestilensie, dieren tijt, sware Vervolginghe der Kercken ende andere alghemeyne swarigheden ...*].

2.1.2.6 *Grond vir verootmoediging*

Die grond vir verootmoediging en skuldbelydenis by wyse van 'n vastyd lê in die erkenning daarvan dat God die Beskikker oor die lotgevalle van volke en nasies is, sodoende word die beproewende hand van die Here in volksrampe herken:

'Here, God van ons voorvaders, U is God. U heers uit die hemel oor al die koninkryke van die nasies. Uit u hand kom die mag en die krag. Niemand kan teen U stand hou nie ...' (2 Kron 20:6-9).

2.1.2.7 *Volk en kerk oorvleuel*

Daar moet begryp dat volk (*am*) en kerk (*kahal*) mekaar grootliks oorvleuel in die Ou Testament. Soms is die kerk in vergadering, wat terselfdertyd die hele volk is (bv Joël 2:16). Hierdie gegewe verander egter in die Nuwe Testament (kyk 2.1.3 hieronder).

2.1.2.8 *Gevolgtrekkings*

- (i) Die bedoeling van vas is om die liggaam te onderwerp en te beteuel, terwyl gebid word. Vas is as die uiterlike teken gebruik om verootmoediging en skuldbelydenis sigbaar tot uitdrukking te bring. Die klem moenie op vas as die metode gelê word nie, maar op die gesindheid van verootmoediging en skuldbelydenis as die saak waaroor die gaan.
- (ii) By buitengewone dae van verootmoediging gaan dit nie om gereelde jaarlikse bid- en dankdae nie. Deur 'n dag van verootmoediging word 'n wyse van gesamentlike skuldbelydenis en verootmoediging vanweë die beproewende hand van die Here moontlik gemaak. Daarom word 'n verootmoedigingsdag ook nie noodwendig opgevolg met 'n algemene dankdag nie.
- (iii) Die veranderde verhouding van kerk en volk het implikasies vir die bepaling van verootmoedigingsdae. Die vraag waarop in 2.1.3 ingegaan word, is of 'n verootmoedigingsdag slegs vir die kerk of vir al die volke van die land bedoel is, en in 2.1.4 word die verhouding van kerk en staatsowerheid ten opsigte van verootmoedigingsdae nagegaan.

2.1.3 Oorsig oor Nuwe-Testamentiese gegewens ten opsigte van die verhouding van kerk en volk

2.1.3.1 *Nuwe bedeling*

In die Nuwe-Testamentiese bedeling val kerk en volk duidelik nie meer identies saam nie.

2.1.3.2 *Kerk en volk*

Die kerk (ekkklesia) is nou enersyds *groter* en andersyds *kleiner* as die volk :

- (i) Groter as die volk daarin dat nie meer één volk (Israel) die Godsvolk is nie. Die seën van Abraham het nou, volgens die belofte van God tot al die volke uitgegaan (Gen 22:18; Matt 28:19; Hand 3:25). Nou word die gelowiges uit al die volke tot die Godsvolk gereken (Hand 15:14).
- (ii) Kleiner as die volk daarin dat nie almal wat aan die volke behoort ook aan die Godsvolk behoort nie (Matt 3:9, 10; Rom 9:6).

2.1.3.3 *Kerk in die volk*

In die Nuwe Testament bestaan die kerk in die volk. Gelowiges word nie van hulle volke losgemaak (ontvolk) om as kerk aan die Godsvolk te behoort nie. Trouens, hulle word geroep om as kerk heiligend op die volk in te werk. Met behoud van volks- en kultuurbande is die gelowiges deel van God se volk (vgl Hand 10:34, 35).

2.1.3.4 *Lewende boom*

Die gelowiges van die volk is in Gods oog die lewende boom wat behoue bly, terwyl die ongelowiges die dooie takke is wat afgekap word (Rom 11:16 vv).

2.1.3.5 *Gevolgtrekkings*

- (iv) Dae van verootmoediging vanweë die sonde van die volke van die land as

gevolg waarvan God se beproewende hand orals gevoel word, moet deur die kerk gereël word.

- (v) Terselfdertyd moet die kerk soos suurdeeg in die volke van die land werksaam wees – en die hele gemeenskap van volke dus tot verootmoediging en skuldbelydenis voor die enigste, ware God oproep.

2.1.4 Oorsig oor Nuwe-Testamentiese gegewens ten opsigte van die verhouding van kerk en staatsowerhede

2.1.4.1 *Die taak van die kerk teenoor die staat is om :*

- (i) vir die staatsowerhede te bid (1 Tim 2:1, 2),
- (ii) onderdanigheid in wat reg is voor God aan die staatsowerhede te betoon en alle mense tot onderdanigheid aan die owerhede op te wek (Rom 13; Pet 2:13, 14),
- (iii) aan die staatsowerhede belasting en dit wat hom toekom te laat toekom (Matt 17:24-27; 22:21),
- (iv) teenoor alle mense, en daarom ook teenoor die staatsowerhede, vir die waarheid te getuig en op te roep tot gehoorsaamheid aan God (Hand 5:29; vgl 1 Kon 12:30; Dan 6:22), en
- (v) ook die staatsowerhede tot verootmoediging voor die Here op te roep (Joël 1:14; Jer 22; Miga 3; Jona 3:5-10; ens).

2.1.4.2 *Die taak van die staatsowerhede teenoor die kerk is om :*

- (i) vir sy onderdane, en derhalwe ook vir die kerk, 'n "dienaar van God" tot die beswil van die onderdane te wees (Rom 13: 4),
- (ii) so te regeer dat ook die Christen-onderdane 'n rustige en stil lewe kan lei ... in alle eerbaarheid (1 Tim 2 :2),
- (iii) die deugsames (waaronder die gelowiges) te beskerm, ook die Woordbediening te beskerm, sodat die kerk die swaard van die Gees mag opneem teen alle afgodery en valse godsdienste (Deut 13; 17; NGB, art 36), en
- (iv) ook dae van verootmoediging vir gelowiges moontlik te maak waar dit op die terrein van die staatsowerhede lê (1 Sam 7:5,6; Jona 3:6-9; 2 Kron 20:3-30).

2.1.4.3 *Gevolgtrekkings*

- (i) Die kerk moet die staatsowerhede se samewerking soek vir die bemoontliking en praktiese uitvoering van algemene verootmoedigingsdae, veral waar sulke dae op 'n weersdage gereël word.
- (ii) Die staatsowerhede het die Skrifgefundeerde plig om die kerk hierin behulpsaam te wees, sonder om hom op die terrein van die kerk te begewe en die kerk se werk te wil doen.

Besluit: Kennis geneem van 2.1.1 tot 2.1.4.3.

2.2 *Kerkregtelike gronde vir die bepaling van 'n dag van verootmoediging*

2.2.1 Kerklike gronde

2.2.1.1 *Universele en plaaslike kerk*

Die kerk as liggaam van Christus is universeel (vgl Ef 1:22, 23). Die universele kerk kom wêreldwyd op bepaalde plekke tot uitdrukking. Die kerk op 'n bepaalde plek (plaaslike kerk, of gemeente) is die gelowiges wat, op grond van dieselfde belydenis en in gehoorsaamheid aan die Woord van die Here, saam vergader en dus organies as 'n eenheid saamhoort (NGB, art 27).

2.2.1.2 *Kerkverband*

Die plaaslike kerk (gemeente) kan vanweë die eenheid, heiligheid, katolesiteit en apostolisiteit van die universele liggaam van Jesus Christus nie selfgenoegsaam en in isolement funksioneer nie. Vanweë die genoemde eienskappe van die kerk tree plaaslike kerke (gemeentes) met mekaar in kerklike verband. So kom kerkverband ook tot uiting in gesamentlike kerkregering ten opsigte van kerklike sake wat nie deur die plaaslike kerk (gemeente) alleen afgehandel kan word nie.

2.2.1.3 *Bevoegdheid van mindere vergaderings*

As Hoof van sy kerk maak Christus sy wil genoegsaam in sy Woord bekend (Ef 1:22, 23; NGB, art 7). Kerkvergaderings funksioneer dus nie as regeerders in rangorde van hiërargie in die plek van die Here oor sy kerk nie, maar dien as *instrumente* waardeur

die gesag van Jesus Christus ordelik in sy kerk deur sy geroepe dienaars bedien word (NGB, artt 27, 31). Dit hou in dat gemeentes wat in mindere vergaderings saamkom, die kerkregtelike bevoegdheid het om sake wat hulle alleen raak, af te handel, sonder om sulke sake eers aan 'n meerdere kerklike vergadering vir beslissing voor te hou.

2.2.1.4 *Gevolgtrekkings*

- (i) Die Skriftuurlike uitgangspunt dat gelowiges in tye van groot beproewings, waarvan die druk oral in kerkgemeenskappe gevoel word, saamkom om hulle voor God te verootmoedig (2 Kron 20:9), vind normaalweg in die lig van 2.2.1.1 in die samekoms van die plaaslike kerk (gemeente) plaas waar hulle verbondenheid aan die liggaam van Christus organies tot uiting kom. Hierdie gevolgtrekking sluit egter nie uit dat verskillende kerkgemeenskappe op bepaalde plekke, in geregverdigde omstandighede, 'n gesamentlike diens sou kon hou nie.
- (ii) Mindere vergaderings wag nie op die instemming van al die gemeentes in 'n Sinode vir 'n besluit op 'n verootmoedigingsdag, as die noodsaak tot verootmoediging hoofsaaklik deur die kerke van die bepaalde streek gevoel word nie.

2.2.2 Die verhouding tussen verskillende kerkgemeenskappe

2.2.2.1 *Eenheid van die liggaam van Christus*

Die eenheid van die liggaam van Christus, wat onder meer in die gemeenskap van gebed tot uiting kom (o.m. Hand 2:42), dien as 'n beginseluitgangspunt ten opsigte van verootmoedigingsdae.

2.2.2.2 *Eendragtige verootmoediging*

Ware en eendragtige verootmoediging wat vir God welgevallig is, is 'n tweede beginseluitgangspunt wat hier gestel moet word (o.m. Jes 1:10-19; Mal 1:6-14; Matt 3:7,8).

2.2.2.3 *Eensgesindheid in verootmoediging*

Ten opsigte van landwye nood wat die gelowiges tot verootmoediging dring, mag die verdeeldheid tussen die verskillende kerkgemeenskappe dus nie oorbeklemtoon word ten koste van die hoogs moontlike samewerking en eensgesindheid in die verootmoediging en voorbidding voor God nie.

2.2.2.4 *Gesamentlike verootmoedigingsdag*

Die eenheid, heiligheid, katolisiteit en apostolisiteit van die universele liggaam van Jesus Christus maak 'n gesamentlike verootmoedigingsdag in gehoorsaamheid aan die Woord en in gebed, ondanks die grense van kerkgemeenskappe, moontlik (Hand 2:42; Jes 1:10-19; Mal 1:6-14; Matt 3:7, 8).

2.2.2.5 *Gevolgtrekkings*

- (vi) Hierdie gemeenskap in gehoorsaamheid aan die Woord en in gebed maak dit noodsaaklik dat verskillende kerkgemeenskappe mekaar so wyd moontlik sal ken in die bepaling van 'n dag van verootmoediging.
- (vii) Terselfdertyd hef die gemeenskap van die verskillende kerkgemeenskappe met mekaar rondom 'n dag van verootmoediging nie die organiese verbondenheid van gelowiges aan die plaaslike kerk (gemeente) as uitdrukking van die liggaam van Jesus Christus op waar gelowiges hulle normaalweg sââm, in dié gegewe geloofsverband, vanweë gesamentlike en individuele skuld, verootmoedig nie (vgl 2.2.1.1).

Besluit: Kennis geneem van 2.2.1 tot 2.2.2.5.

2.2.3 Die staatsowerheid en veelheid van kerkgemeenskappe

2.2.3.1 *Erkenning van elke kerkgemeenskap*

Die staatsowerheid moet die universele kerk van die Here in elke kerk (gemeente), soos in dieselfde verband in 'n kerkgemeenskap saamgegroepeer, erken en eerbiedig.

2.2.3.2 *Gelyke behandeling van kerkgemeenskappe*

Die kerkgemeenskappe moet dus gelyk behandel word deur die staatsowerheid. Een kerkgemeenskap mag nie bo 'n ander uitgesonder word en voorrang verkry asof dié namens alle (of ander) kerkgemeenskappe optree nie.

2.2.3.3 *Kerklike wyse*

Die staatsowerhede moet die kerkgemeenskappe toelaat om langs eie weë leiding te neem in die bepaling, uitroep en reëling van verootmoedigingsdae.

Besluit: Kennis geneem van 2.2.3.1 tot 2.2.3.3.

3. Beginsels en riglyne vir die bepaling van 'n dag van verootmoediging

3.1 *Beginsels ten opsigte van die oproep*

3.1.1 Verantwoord

Dit is Skriftuurlik verantwoord om in buitengewone omstandighede van nood, vanweë die tugtigende hand van die Here en vanweë solidariteit in skuld, 'n algemene dag van verootmoediging te reël.

3.1.2 Akute nood

'n Algemene dag van verootmoediging moet slegs bepaal word *in gevalle van 'n algemene, besondere en akute nood, waarvan die druk oral in die kerke gevoel word*. Omstandighede wat dus tot 'n dag van verootmoediging kan lei, moet van so 'n beproewende aard wees dat dit so 'n dag noodsaaklik maak.

3.1.3 Diepe behoefte om vergiffenis

'n Dag van verootmoediging is bedoel om 'n dag te wees waarop die kerk(e) na die Here vlug, en al die volke van die land/streek daartoe oproep, vanweë 'n diep gevoelde behoefte om Hom om vergiffenis te pleit en om sy genade te smEEK vanweë die besondere nood waardeur die hele land/streek getref word : *as U 'n ramp oor ons bring, of 'n oorlog om ons te straf, of pes of hongersnood ...* (2 Kron 20:9).

3.1.4 Waak teen geringskatting

Daar moet gewaak word teen te veel verootmoedigingsdae, sodat die gebruik van besondere gesamentlike verootmoediging nie naderhand gering geskat of só teenoor die Sondagse samekomste van die gemeente oorskat word dat laasgenoemde naderhand gering geskat word nie.

3.1.5 Uitsonderlike omstandighede

'n Dag van verootmoediging is nie bedoel om die chroniese ellendes, waarmee die kerke en volke van die land/streek gedurig te doen kry, voor die Here te bring nie. Dit is dus bedoel om die kerke vanweë skuldbelydenis en 'n behoefte tot verootmoediging voor die Here te bring – en die hele gemeenskap daartoe op te roep – vanweë uitsonderlike beproewende omstandighede waarin ook die tugtigende hand van die Here gesien word.

3.2 *Riglyne vir beoordeling van die noodsaaklikheid vir 'n dag van verootmoediging*

3.2.1 Die rede(s) vir 'n dag van verootmoediging moet gewigtig genoeg bevind word, deurdat die beproewende hand van die Here duidelik daarin bemerk word.

3.2.2 Die druk moet in al die kerke gevoel word.

3.2.3 Daar moet 'n algemene gevoel onder die kerke vir die noodsaaklikheid van so 'n dag wees.

3.2.4 Die tugtigende hand van die Here moet tot 'n algemene, merkbare, gevoel van berou en belydenis lei. Trouens, die verteenwoordigers in die bevoegde struktuur van die kerkgemeenskap wat die inisiatief neem om so 'n dag uit te skryf, moet oortuig wees dat die druk wat oral gevoel word, die kerke daartoe dring om die aangesig van die Here in *berou, bekering* en *smeking* te soek.

3.3 *Beginsels ten opsigte van die staatsowerhede en die gemeenskap*

3.3.1 Kerk se verantwoordelikheid

Dit is die kerk se verantwoordelikheid, en nie dié van die staatsowerhede nie, om deur die struktuur wat elke kerkgemeenskap daarstel, 'n gesamentlike dag van verootmoediging te bepaal.

3.3.2 Staatsowerhede se verantwoordelikheid

Dit is die taak van die kerk om, wanneer die druk van nood en beproewinge oral in die kerk gevoel word, die staatsowerhede te nader om daartoe behulpsaam te wees, waar hulle die bevoegdheid daarvoor het, om die inwoners van die land in die geleentheid te stel om verootmoedigingsdienste te kan bywoon.

3.3.3 Gelyke behandeling

In die kerkgemeenskappe se onderhandelinge met die staatsowerhede oor die

bemoontliking van 'n gemeenskaplike dag vir verootmoediging, behoort die staatsowerhede nie een kerkgemeenskap bo ander uit te sonder en voorrang te verleen asof die bepaalde kerkgemeenskap namens alle (of ander) kerkgemeenskappe optree nie.

3.3.4 Oproep ook tot staatsowerhede

Dit is die roeping van die kerk om, waar dit noodsaaklik bevind word, ook die staatsowerhede tot verootmoediging voor die Here op te roep.

3.3.5 Oproep tot die hele gemeenskap

Die kerk staan nie los van die volke nie, daarom moet die kerke in meerdere vergaderings - in die geval van nasionale rampe of beproewinge - hulle profetiese roepstem ook tot die hele gemeenskap rig - dat almal die roepstem mag hoor om hulle onder God se beproewende hand te bekeer en hulle voor Hom te verootmoedig.

3.4 *Riglyne vir skakeling met die staatsowerhede en die gemeenskap*

Die bevoegde struktuur van die kerkgemeenskap wat die inisiatief vir die oproep tot 'n dag van verootmoediging neem, moet met soveel moontlik ander kerkgemeenskappe se verteenwoordigers skakel en ooreenkom

op watter wyse gesamentlik met die staatsowerhede geskakel sal word, en

op watter wyse die hele gemeenskap tot verootmoediging opgeroep sal word.

3.5 *Beginsels ten opsigte van ander kerkgemeenskappe*

3.5.1 Hoogs moontlike samewerking

Die hoogste moontlike samewerking en eenheid in verootmoediging tussen alle Christene moet vir 'n dag van verootmoediging verkry word, derhalwe moet sover moontlik die samewerking van alle Christelike kerke in die land gesoek word om eenheid in die verootmoediging te bewerkstellig.

3.5.2 Geen eenheidsdemonstrasie

Die eenheidsaksie ten opsigte van verootmoediging moenie tot 'n oordrewe, selfs onware demonstrasie van kerklike eenheid aanleiding gee nie, maar moet eerder in gelyktydige eredienste in die plaaslike kerke (gemeentes) in elke kerkgemeenskap te voorskyn kom. Dit beteken egter nie dat gemeenskaplike verootmoedigingsdienste op bepaalde plekke, waar die omstandighede dit wenslik maak, uitgesluit is nie.

3.5.3 Geen veroordeling

Die uitdruklike verstandhouding moet met die verteenwoordigers van ander kerkgemeenskappe nagestreef word dat een kerkgemeenskap nie 'n ander sal veroordeel wanneer eenstemmigheid oor die oproep tot 'n dag van verootmoediging nie bereik kan word nie.

3.5.4 Gelyktydige optrede

Wanneer die verteenwoordigers van 'n kerkgemeenskap 'n algemene dag van verootmoediging beplan, behoort hulle nie die voorneme voortydig te publiseer voordat ruggespraak met verteenwoordigers van die ander kerkgemeenskappe afgehandel is nie.

3.6 *Riglyne vir skakeling tussen die verteenwoordigers van verskillende kerkgemeenskappe*

3.6.1 Vanweë die spoedeisendheid van die bepaling van 'n dag van verootmoediging wanneer die nood dit noodsaaklik maak, moet direk met die verteenwoordigers van soveel moontlik kerkgemeenskappe geskakel word.

3.6.2 Indien moontlik, moet 'n vergadering van genoemde verteenwoordigers belê word om gesamentlik besluite te neem vir die bepaling van en reëlins vir 'n dag van verootmoediging.

3.7 *Beginsels ten opsigte van die inkleding van 'n dag van verootmoediging*

3.7.1 Organiese eenheid

In die Skrif word sulke dae deur vas en gebed gekenmerk, waarin opregte verootmoediging voor die Here tot uiting gekom het. Vanweë die organiese eenheid wat in die gemeenteverband tot uiting kom, is dit wenslik dat gelowiges vir gesamentlike verootmoediging in hulle gemeente byeenkom.

3.7.2 Vas

Hoewel die gebruik om te vas in die reformatoriese kerke gedurende die vorige eeu in die lig van Nuwe-Testamentiese Skrifuitsprake soos 1 Korintiërs 10:31; 8:8; Romeine 14:17 en Matteus 15:11 in onbruik geraak het, plaas die Skrif geen verbod op die beoefening daarvan nie en sou dié gebruik wel ook op verootmoedigingsdae toegepas kon word.

3.7.3 Geen voorskrif

Die spesifieke inkleding van 'n dag van verootmoediging word nie in die Skrif voorgeskryf nie.

3.8 *Riglyne vir die inkleding van 'n dag van verootmoediging*

3.8.1 Elke gemeente reël die inkleding van 'n dag van verootmoediging volgens die liturgie van daardie kerkgemeenskap.

3.8.2 By 3.8.1 moet in ag geneem word dat 'n dag van verootmoediging deur gebed en gemeenskaplike verootmoediging gekenmerk moet word. Dit kan by wyse van 'n erediens plaasvind waarin die Woordverkondiging en gebede vanweë die nood spesifiek op skuldbelydenis en verootmoediging gerig word.

3.8.3 Die verootmoedigingsgebed, of gebede, neem 'n sentrale plek in die erediens in. Indien van meer as een gebed (bv na die Woordverkondiging) gebruik gemaak word, kan dié wat in die gebede voorgaan deur onderlinge raadpleging vooraf oorvleueling verhoed.

3.8.4 Die gebruik om op 'n dag van verootmoediging te vas, sou weer deur kerke ondersoek kon word, maar gedagtig daaraan dat dit egter beter is om heeltemal nie te vas nie indien dit tot bygeloof aanleiding sou gee (Calvyn, IV, 23, xix).

3.9 *Beginsels ten opsigte van 'n bepaalde streek*

3.9.1 'n Bepaalde streek

Die beproewende hand van die Here kan in bepaalde omstandighede sodanig in 'n bepaalde streek gevoel word, dat gelowiges slegs in dié bepaalde streek die noodsaaklikheid van 'n dag van verootmoediging aanvoel.

3.9.2 Bevoegdheid

Kerklike vergaderings in die bepaalde streek het die bevoegdheid om selfstandig op 'n dag van verootmoediging te besluit.

3.10 *Riglyne vir 'n dag van verootmoediging vir 'n bepaalde streek*

Die beginsels waarvolgens vir 'n streek op 'n dag van verootmoediging besluit word, bly dieselfde as vir 'n algemene dag van verootmoediging.

3.11 *Gesindheid*

Dit gaan nie in die eerste plek om die formele bepaling van 'n bepaalde dag nie (bv hoe lank dit is, en of dit op 'n Sondag of woensdag sal plaasvind nie), maar om die hartsgesindheid wat steeds in verootmoediging en gehoorsaam moet voortduur ná die formele gesamentlike verootmoedigingsgeleentheid.

3.12 *Riglyne vir die bepaling van 'n bepaalde dag*

3.12.1 Die kerkgemeenskap wat die inisiatief neem om ander kerkgemeenskappe vir 'n dag van verootmoediging op te roep, moet in ag neem

(i) dat sover moontlik soveel moontlik verteenwoordigers van die verskillende kerkgemeenskappe saam moet besluit oor die datum vir 'n verootmoedigingsdag, en

(ii) dat daar genoegsame tydsverloop moet wees om behoorlike reëlings vir so 'n dag te kan tref.

Besluit: Kennis geneem van 3.1 tot 3.12.1.

4. Aanbeveling

Dat die hele Rapport goedgekeur word as die prinsipiële basis waarop dae van verootmoediging in die toekoms gereël word.

Besluit: Die Rapport word soos gewysig goedgekeur. Die Rapport word vir kennisname aan al die binnelandse kerkgemeenskappe met wie ekumeniese bande en kontak gehandhaaf word se bevoegde liggame gestuur met 'n verwysing daarna dat die Konvent van Reformatoriese Kerke in Suider-Afrika ook reeds hierdie Rapport aanvaar het.

